

Hanna samson

Dấu ấn nơi tâm hồn

Dịch giả: Lê Bá Thự

Hanna Samson là nữ nhà văn, nhà báo, nhà tâm lý học Ba Lan. Tiểu thuyết và truyện ngắn của Hanna Samson thường viết về đề tài tình yêu và tình dục, về cuộc sống vợ chồng, về cuộc sống gia đình và thân phận của người phụ nữ. Đó là những tác phẩm đậm tính nữ quyền, viết khá bạo tay, dám nhìn thẳng vào sự thật, dù đó là sự thật phũ phàng, nhiều khám phá, cuộc sống nội tâm của các nhân vật vô cùng phong phú, đa chiều, văn phong độc đáo. Các nhân vật nữ biết yêu hết mình, nhưng đồng thời cũng biết “nổi tam bành hết mình”. Truyện ngắn Dấu ấn nơi tâm hồn phần nào phản ánh những nhận xét nói trên. Xin hân hạnh giới thiệu cùng bạn đọc tác phẩm do dịch giả Lê Bá Thự cung cấp.

Tôi viết những chữ này trên giường tử. Có lẽ không đúng với nghĩa đen như vậy. Vì nói thực, tôi đã chết đâu nào. Nhưng ai mà biết được, khi cận kề cái chết liệu tôi có viết nổi chữ nào?

Biết đâu tôi sẽ bị đột tử, hoặc không còn sức để nhấc nổi cánh tay thì sao? Có lẽ ai cũng muốn để lại một cái gì đó sau khi qua đời. Một tác phẩm, lời dặn dò con cháu. Tôi đã phát hiện ra bí mật tình dục của phụ nữ. Phát hiện ra bí quyết cực khoái của đàn bà, điều lâu nay có được là nhờ những trò khởi động tốn thì giờ, kích thích điểm G vốn khó định vị và kiên trì luyện cơ... Tôi đã luyện bất kỳ lúc nào. Lúc họp hành, khi trên xe buýt,

những cuộc sum họp gia đình. Tất cả những việc làm đó đều vô bổ. Chỉ tổ kéo dài con đường tới khoái lạc. Khám phá của tôi là do tình cờ, nghĩa là, lúc đó tôi đã nghĩ như thế. Nhưng có phải Colombo phát hiện ra châu Mỹ là do tình cờ hay không nào? Nói cách khác, lòng can đảm và ý chí của ông ta. Trường hợp của tôi là do tôi đói tình và lòng thành không tiền khoáng hậu của tôi, cái đã khiến cho tình yêu không bao giờ vượt qua giới hạn nhất định, cho dù tôi chẳng biết, tôi đã rất thèm muốn tới mức nào. Chỉ có thể cho tình yêu này bay nhảy mà thôi.

Anh đứng ở bãi đỗ xe, như đang chờ ai đó, tôi không hề có ý nghĩ là anh đợi tôi. Anh làm việc ở bộ phận khác, tôi chỉ biết anh sơ sơ thôi. Em đi đâu vậy?, anh hỏi. Đến trường mẫu giáo, đón con, tôi đáp. Anh đề nghị chờ tôi đến đó. Sau đó chờ tôi và Julka về nhà. Ngày hôm sau tôi lại gặp anh ở bãi đỗ xe. Tôi cứ tưởng đó là sự tình cờ. Là một người đàn bà sức tàn lực kiệt sau mấy năm sống trong quan hệ vợ chồng cơm chả lành, canh chả ngọt, tôi không dám nghĩ là anh đang đợi tôi. Nhưng anh đã đợi tôi thật. Phải sau một tuần, hàng ngày anh đưa mẹ con tôi về nhà, qua phố xá đông đúc xe cộ, đoạn đường lâu nay tôi đi về chỉ bằng xe buýt, thì tôi mới nhận ra điều này. Sau hai tuần, tôi mời anh vào nhà uống trà. Chúng tôi nói với nhau đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, tôi làm bữa tối, cho Julka lên giường đi ngủ, sau đó anh phải vội về nhà. Anh có vợ và một con. Tôi đã ly dị. Tôi chẳng hỏi, tại sao anh lại đón tôi, cả hai chúng tôi đều giả đò rằng chẳng có chuyện gì hệ trọng đang xảy ra cả. Đơn giản, anh chờ tôi sau giờ tan tầm, mặc dầu không cùng đường. Và có gì là xấu khi anh giúp đỡ một người phụ nữ cô đơn có con mọn nào? Sau ba tuần tôi không còn quá lo ngại chuyện này. Càng ngày chúng tôi càng tâm sự nhiều về chuyện đời, cùng nhau nghe nhạc, nhưng chuyện về hai đứa thì chúng tôi không hề đề cập tới. Dẫu vậy, tôi biết là anh đã biết tông tông tong. Rằng, khi anh đã ra về thì tôi vẫn còn nghĩ về anh. Rằng tôi mong chóng đến giờ tan tầm, để lại được gặp anh. Anh thật đáng tin cậy. Khi anh phải đi công tác xa, anh báo trước cho tôi, hai ngày tới tôi phải tự lo liệu. Julka rất buồn. Nó đã quen với việc từ trường mẫu giáo hai mẹ con về nhà bằng xe con. Chú Pawel đâu hả mẹ? Con gái tôi hỏi vậy và nó không chịu đi về bằng xe buýt. Tôi cố lôi nó ra bến xe, nhưng nó cự tuyệt. Cô con gái ngoan của tôi nằm lăn ra đất, đòi phải được đi xe ô tô về nhà. Rốt cuộc tôi phải thuê tắc xi để chiều ý con. Tình yêu xe ô tô của con gái tôi tự dung bùng nổ, giống như tình yêu của tôi đối với Pawel. Bây giờ Julka

có xe riêng rồi. Không có chiếc xe này con bé cảm thấy không sống nổi. Từ lâu tôi đã thôi không mừng tượng việc chung sống với Pawel. Nếu như tôi có mừng tượng gì đó. Đúng là giữa chúng tôi chẳng có gì cả, ngoài những lần anh đưa hai mẹ con tôi về nhà và những phút giây cực khoái phi thường. Chúng tôi đã thành thói quen là rất khó kiềm chế ở những chỗ đông người. Nói một cách thực thà, không phải lúc nào cũng kiềm chế được. Một hôm chúng tôi gặp nhau ngoài hành lang, bên chiếc máy photocopy. Anh nhìn tôi, và thế là đủ. Anh lấy thân mình che tôi trước con mắt của thiên hạ. Trước đó chưa bao giờ tôi ở gần anh đến như vậy. Tôi cảm nhận mùi anh. Cực khoái đơn thuần bên máy photocopy nhanh chóng biến thành cực khoái cấp số nhân. Tôi chẳng thể bước đi được, bởi anh càng che khuất tôi thì tôi càng cảm nhận mùi anh rất rõ. Tôi cảm nhận mùi này cho đến tận bây giờ. Nó nồng nặc hơn rất nhiều so với mùi của đời tôi sau khi chia tay với Pawel. Nhưng liệu nói về chia tay có nghĩa lý gì khi chưa bao giờ chúng tôi sống bên nhau?

Càng ngày anh càng nán lại nhà tôi lâu hơn và đó đã có thể là một mối tình lãng mạn bình thường, nếu không có chuyện hai chúng tôi có nguyên tắc của mình. Nói ngắn gọn, lúc đó tôi đã nghĩ như vậy. Anh là tín đồ Thiên chúa giáo. Tôi đã nhận ra trong anh một con người bi thương, luôn bị dẫn dắt bởi những đam mê mà anh không được phép đầu hàng. Tôi cũng là người theo đạo, nhưng chưa đến mức không leo lên giường vì chưa làm lễ cưới. Chúa của tôi không thấy có gì xấu trong chuyện này, nếu tôi không xúc phạm một ai khi làm vậy. Cho nên chuyện chưa cưới không hề cản trở tôi trên con đường lên giường, mà vật cản trở chính là vợ anh. Tôi không biết cô ta. Chưa bao giờ chúng tôi trò chuyện về vợ anh. Tuy nhiên trong quan hệ của chúng tôi, cô ta hiện diện mạnh mẽ hơn chúng tôi tưởng. Cô ta chặn đường lên giường của chúng tôi đến nỗi, khi Pawel có mặt ở nhà tôi, không bao giờ tôi dám ngồi trên giường, cho dù chiếc giường vẫn kê trong căn phòng chúng tôi cùng nhau uống trà. Tại vì, tôi mà ngồi ở đó, và anh sẽ lại ngồi bên cạnh tôi, thì sao đây? Tôi không muốn mình mừng tượng như vậy. Thực ra tôi không ghét mừng tượng như thế, nhưng tôi không muốn thực thi điều này. Có nghĩa là tôi muốn, nhưng tôi không cho phép mình. Tôi giả đò rằng, tôi chẳng quan tâm điều gì, đơn giản là chúng tôi kết thân với nhau, thậm chí có thể yêu nhau. Nhân danh tình yêu con người khó lòng chịu đựng những hy sinh như vậy. Tôi ngồi trên ghế, chúng tôi uống trà, chúng tôi

tránh uống rượu, thứ có thể dẫn đến những hành vi chẳng hay ho gì, đó là chưa kể Pawel phải về bằng xe ô tô của anh. Chúng tôi tâm sự về cuộc đời, về công việc, về con cái, nhưng không đả động đến chuyện tình yêu của chúng tôi. Không bị tia lờ, không bị chiếc kéo những lời hứa suông chặt cụt, vì làm gì có lời hứa nào đâu, tình yêu này tăng lên trong lặng lẽ, thấm đẫm nỗi khát thèm không thành hiện thực, đến nỗi nó phình to khổng lồ. Đó là mối tình sống mái mà chúng tôi chẳng thể làm gì. Nó mọc tốt tươi giữa hai chúng tôi, che khuất hai chúng tôi. Nhờ vậy tôi cảm thấy mình đẹp nhất trần đời, còn anh là một hiệp sĩ rất đỗi chân tình, người mà một người đàn bà đã qua cầu không thể trông mong được nữa rồi, vì quá hiểu đời. Tuy nhiên anh đã xuất hiện. Anh xuất hiện hàng ngày ở bãi đỗ xe. Sau một tháng, sự việc trở thành đương nhiên, đến nỗi, anh mà không đến thì nhất định tôi sẽ nổi tam bành với anh. Em đợi anh ở đây, thế mà không thấy anh! Chúng ta đã hẹn nhau rồi còn gì! Chúng tôi có hẹn hò gì đâu. Nhưng ngày nào anh cũng đến. Hễ đi đâu xa là anh báo trước cho tôi, nhưng Julka không vui. Chú Pawel đâu rồi?, nó gào, nó thét. Con muốn đi đi xe ô tô con cơ! Sau khi chia tay với Pawel tôi đã mua ngay một chiếc xe ô tô. Nhưng nói đến chia tay lúc này liệu có nghĩa lý gì giữa hai chúng tôi chẳng có gì?

Anh đừng đụng vào người em, tôi nói. Chúng tôi ngồi bệt trên nền nhà, dưới chân tường, cụ thể bên dưới kệ sách, tôi ngồi đó, để khỏi phải ngồi trên giường, nơi có khả năng làm chúng tôi xán lại gần nhau một cách nguy hiểm. Anh ngồi cạnh tôi, gần đến nỗi chân anh đụng vào chân tôi. Cho đến nay chưa bao giờ chúng tôi đụng vào người nhau, dù là tình cờ, tôi tránh chuyện này như tránh ngọn lửa mà tôi không thể dập tắt. Anh đụng vào người tôi và tôi cảm nhận ngọn lửa. Anh đừng đụng vào người em, tôi nói, và lùi xa ra một khoảng cách an toàn. Anh đừng nhìn em, tôi nói tiếp sau giây lát, vì tôi không muốn anh nhìn thấy, chuyện gì đang xảy ra. Nhưng đã xảy ra! Cơ thể tôi chìm trong ngọn lửa thêm muốn, anh vẫn nhìn tôi, tôi cố gắng trấn tĩnh lại mình, tuy nhiên thay vì như vậy tôi chìm vào trạng thái cực khoái, điều tôi cố sức ngăn ngừa. Phản xạ tình dục của cơ thể đã nảy sinh trong hoàn cảnh không gì có thể biện minh khiến tôi cảm thấy ngại ngùng. Em đừng ngượng, anh nói. Em có quyền cực khoái. Phụ nữ tranh đấu là để được vậy còn gì. Tôi cười và hết căng thẳng. Em biết em có quyền, nhưng không phải trong tình huống như thế này. Có gì cản trở em đâu nào, Julka đang ngủ, anh chỉ đụng vào em. Thế thôi.

Tình dục bằng không. Cực khoái không tình dục là không đích đáng. Bây giờ anh cười. Tình dục không cực khoái là không đích đáng, chứ không phải ngược lại. Tôi đi pha trà. Chính lúc đó tôi đã bước vào con đường khám phá của tôi, một khám phá đúng là không phụng sự gì cho việc gìn giữ giống nòi, nhưng thay vào đó lại có những giá trị khác. Tránh AIDS. Tránh có bầu ngoài ý muốn. Thậm chí tránh bội tình, cho dù tôi không dám chắc một trăm phần trăm chuyện này.

Anh ở lại càng ngày càng lâu hơn. Không bao giờ anh đụng vào người tôi. Anh chỉ nhìn là đủ, nhưng sóng lửa tràn qua người tôi. Phải chăng là do tâm hồn đang đòi làm tình? Chúng tôi không thể cho phép mình làm như vậy. Chúng tôi có thể không cần phải cứng rắn như thế, nguyên tắc nào cũng có thể bị phá vỡ từng bước một, chúng tôi có thể dần dà tiến sát tới ranh giới cấm kỵ để rồi rốt cuộc vượt qua ranh giới này mà không nhận ra, nếu như cô vợ của anh không nhảy vào chiến dịch này. Cô ta luôn theo sát chúng tôi, mặc dầu không bao giờ tôi nom thấy. Chừng nào cô ta chưa nhảy vào cuộc, thì tôi phải bảo vệ cô ta. Chính vì cô ta mà tôi không leo lên giường với anh. Cô ta chẳng thể trông đợi nhiều hơn ở tôi, song như thế cũng chẳng phải là ít. Tuy nhiên cô ta đã quyết định nhảy vào cuộc. Tôi nhận được một lá thư. Chẳng hiểu tại sao cô ta lại biết tên tôi? Cô ta lấy đâu ra địa chỉ? Anh không giải thích nổi cho tôi điều này. Hay là anh không muốn. Tôi phát ón khi nhận được lá thư, địa chỉ viết trên phong bì là nét chữ phụ nữ, ruột thư kể về mối quan hệ của họ, về tình yêu của họ, tình yêu vượt qua mọi sóng gió, cho nên tôi chớ có viễn vông. Một cú đụng lạnh lòng của thực tại, dưới tác động của nó tình yêu của tôi co ro, bối rối. Giá như chỉ ngần ấy! Nhưng mà không! Cô vợ thông báo rằng, cô ta có bầu và yêu cầu anh chồng về nhà sớm hơn. Cô ta phải được nghỉ ngơi nhiều hơn, một mình trông con không xuể. Là một người đàn bà tôi phải hiểu điều này. Tôi đã hiểu. Tôi đã hiểu rất rõ điều này. Tôi nói với anh rằng, anh không thể tiếp tục chờ tôi. Anh không chịu, anh bảo rằng anh sẽ tiếp tục làm như vậy, vì anh không chịu nổi ý nghĩ, tôi và Julka đi xe buýt về nhà. Thôi được, anh sẽ không nán lại nữa. Thỉnh thoảng anh có thể vào nhà uống trà. Và thỉnh thoảng anh đã tạt vào thật. Tình yêu của chúng tôi không còn vô tội như hồi chưa nhận được lá thư, mặc dầu anh tiếp tục không đụng vào người tôi. Lá thư này đã đưa mối tình này ra ánh sáng, thứ ánh sáng chẳng giúp được gì cho nó. Cả hai chúng tôi cảm thấy mình có lỗi, vì chúng tôi đang ăn cắp thời gian của gia đình anh. Ăn

cấp ý nghĩ, mối quan tâm, và tình cảm của anh. Những gì tốt đẹp đã đến với hai chúng tôi, dù trong quan hệ "giữa chúng tôi" đã xuất hiện những rạn nứt. Anh đã ngủ với cô ta khi cô ta đang có bầu, tôi nói. Tất nhiên anh đã ngủ. Nhưng chỉ về thể xác mà thôi. Chỉ cái gì thôi cơ? Đó chính là cái thể xác mà tôi đã mơ ước, cho dù tôi không công nhận tôi đã có những mơ ước đó. Đó là những ảo tưởng tình dục không liên quan gì đến cuộc sống. Ai cũng có quyền có ảo tưởng. Có thể cho tài tử điện ảnh Jack Nicholson hoặc Robert De Niro đóng vai người tình. Tôi đã cho Pawel đóng vai như vậy và chuyện không hề có thực, tựa hồ ngủ qua đêm với Robert hoặc Jack. Thực ra, Pawel đã chìa tay ra, nhưng không bao giờ tôi chìa tay mình ra cả. Tôi có nên kiêu hãnh về điều này hay không nhỉ? Liệu có nên đặt tình yêu của mình lên ban thờ quan hệ vợ chồng của người khác? Tôi không hề nói với anh về những điều tôi e ngại. Và lại, biết nói với anh vào lúc nào được đây? Anh uống trà rồi vội vàng đi về nhà. Cô vợ càng ngày càng cảm thấy nặng nề, anh phải thân chinh đi đón con ở trường mẫu giáo, đúng là có phép thần thì anh mới kịp chở tôi về nhà. Cuộc tình trên xe ô tô, tôi nói. Chỉ để được hưởng cực khoái, không hề có tương lai. Em muốn có nhiều lần cực khoái hơn chẳng? Hàng ngày anh có thể mang đến cho em những phút giây cực khoái đó. Anh nhìn tôi và nói mạnh. Chỉ có điều, anh đừng đụng vào người em, tôi cảnh tỉnh. Anh chỉ đụng vào em bằng mắt thôi. Và anh nhìn tôi, còn tôi nhìn anh. Hồi trước, lâu lắm rồi, có lần anh chàng người yêu của tôi đã làm cho tôi cực khoái bằng mát xa bàn chân. Như thế đã thấy là lạ. Còn bằng mắt ư? Liệu chỉ bằng mắt thôi có đủ không? Tôi cười mĩa mai. Tôi chẳng tin. Nụ cười dần dần biến mất trên môi tôi, tôi thở nhanh hơn, tim tôi đập mạnh hơn. Anh không cởi quần áo của tôi bằng mắt, anh liên tục nhìn vào mắt tôi. Anh thâm nhập vào tôi. Tôi cảm nhận, anh đang ngồi trong bụng tôi, anh bò lên họng tôi, tim tôi đập thình thịch, mồ hôi lấm tấm trên trán tôi, chẳng còn chỗ cho tôi nữa, anh đã choán hết người tôi, chúng tôi hoà tan thành một, đồng thời cảm giác cực khoái đến với chúng tôi. Tôi hét lên, mặc dầu Julka đang chơi trong phòng của mình, tôi không kìm nổi tiếng hét. Mồ hôi anh chảy ròng ròng trên trán, chúng tôi cách nhau nửa mét, thậm chí sau đó chúng tôi không ôm nhau, anh đi vào nhà tắm khi tôi đã hoàn hồn. Sao mẹ lại hét to thế hả mẹ? Mọi chuyện ổn rồi, con gái ơi, chú Pawel đánh đổ nước chè vào người, mẹ sợ chú ấy bị bỏng. Anh bước vào phòng với chiếc quần ướt cầm trên tay, như chứng minh cho điều này. Tôi mở bàn là quần áo ra và bắt đầu là. Julka ngồi cùng Pawel trên đi văng, hai chú cháu đang đọc cuốn truyện về con

cún. Nếu cô ta giành giật mối tình này mạnh mẽ đến như vậy thì sao? Tôi nghĩ. Từ khi nhận được lá thư, ý nghĩ này nhập vào đầu tôi. Một khi cô ta tự mình bảo vệ thì tôi khỏi phải làm việc này. Pawel mặc quần, ra về, còn tôi cảm thấy anh vẫn ở trong tôi. Tựa hồ sau ba ngày làm tình với nhau. Tựa hồ sau đêm tân hôn mà chúng tôi không bao giờ có.

Càng có ít thời gian trò chuyện với nhau, chúng tôi càng cần ít thời gian hơn. Chúng tôi đã biết cách nén chặt tình yêu của mình vào những gói nửa giờ đồng hồ, để khi mở ra chúng sẽ choán hết cả ngày. Anh ở bên tôi bất kỳ chỗ nào. Tôi dám chắc, anh biết tôi đang nghĩ gì, đang làm gì, anh biết tôi đang cảm nhận gì và anh hiết tất cả. Tôi cũng biết điều gì đang xảy ra trong tâm hồn anh. Lời nói không chia cắt chúng tôi, chúng tôi đã gắn bó trực tiếp với nhau. Trên đường đi đón Julka chúng tôi cùng nhau tận hưởng những phút giây cực khoái. Chúng tôi cố gắng nhằm trúng lúc đèn đỏ, tuy nhiên đôi khi vẫn gặp đèn xanh. Anh lái xe đi trên đường, thật là nguy hiểm, một tay tôi vịn vào tay lái khi toàn thân tôi run bắn lên, anh trạch hướng trong giây lát, chúng tôi cứ tiếp tục đi. Julka ngồi vào xe, con bé kể những chuyện xảy ra hôm nay ở lớp, về đến nhà, uống vội cốc trà anh đi đón con mình ngay, và anh cứ áp đầy trong tôi suốt cả ngày. Anh sát gần tôi tựa hồ chiếc sơ mi áp sát thân người tôi. Rất gần. Cứ như răng và tóc của chính mình. Mà không phải vậy, anh gần tôi đến nỗi dường như anh chính là tôi. Là con tôi. Là tình yêu của tôi đã được thoả mãn, cho dù chỉ độc một lần chúng tôi đụng chân vào nhau. Chúng tôi là một khối thống nhất, cần gì phải đụng chạm nhau. Chỉ nhìn nhau là đủ rồi. Nhưng sau đó, ngay cả nhìn nhau cũng không cần thiết nữa. Tay anh cầm lái, mắt anh nhìn về phía trước, còn tôi nhìn nghiêng mặt anh. Anh cảm nhận ánh mắt tôi, tôi chui qua má anh, luồn thẳng lên não anh, chui thẳng vào tim anh, chui vào tận sâu tít tâm hồn anh, chí ít tôi đã kích thích trung tâm tình dục, phải chặt vật lăm tôi mới bám được tay lái, khi anh không kiểm soát được mình nữa. Người đàn bà còn cần gì nữa nào? Tôi được tôn sùng, được đưa đón, được thoả mãn tình dục bằng phương pháp an toàn tối đa. Còn anh thì sao? Tại sao anh lại theo tôi? Rốt cuộc tôi đã hỏi thẳng anh như vậy, khi anh tạt vào nhà tôi uống vội cốc trà. Ai cũng có người tình, anh không muốn mình bị thua kém. Làm sao anh có thể biết được, em sẽ không thích lên giường nào? Tôi cười. Tôi tưởng anh nói đùa, nhưng anh nói tiếp, rằng anh thích những cơn cực khoái của tôi. Anh cảm thấy anh như một con rắn đang thôi miên một con chuột. Đây cũng là cái hấp dẫn, chí ít có lương tâm

trong sạch. Thế còn những con cục khoái của anh thì sao? Lúc nào anh cũng cảm nhận. Anh chỉ cần mừng tượng nữ tài tử điện ảnh Sharon Stone. Tôi có đôi mắt giống đôi mắt của nữ tài tử điện ảnh này.

Tôi đã mua chiếc xe ô tô để Julka không lăn ra đất ăn vạ. Bỗng dung trong đời tôi sao mà có lấm chỗ trống đến như vậy. Tôi cảm thấy đời tôi trống rỗng. Tỉnh thoảng, lúc đêm thâu, tôi dạo xe quanh thành phố. Tôi muốn nhằm trúng lúc đèn đỏ, nhưng không bao giờ tôi làm được. Chẳng còn phép màu nữa rồi, mặc dầu cho đến hôm nay tôi vẫn cảm thấy có nó trong người. Lẽ dĩ nhiên tôi không thích câu chuyện này. Tại sao tôi lại kể nó trên giường tử, cho dù tôi vẫn chưa nằm ở đó? Không cần phải thích cái đang xảy ra trong đời để khám phá cái có vẻ như do tình cờ. Tôi đã khám phá bí mật của tình dục phụ nữ. Những trò khởi động, kích dục đều vô nghĩa. Để làm cho một người đàn bà đạt cực khoái, chỉ cần đặt bàn tay của nàng vào nơi tâm hồn là được. Dấu ấn sẽ còn lại mãi mãi.

Lê Bá Thự dịch

Hanna samson

Chụp ảnh với gấu

Dịch giả: Lê Bá Thự

Sau đó cô lần lượt mua tất cả các tập thơ mới xuất bản của Nhà thơ, đọc kỹ mấy lần liền rồi mới xếp lên giá sách, ước ao, một ngày nào đó sẽ được gặp Nhà thơ bằng da bằng thịt. Điều không dễ, bởi cho dù ông xuất thân từ thành phố này, cũng là nơi Agnieszka ra chào đời, nhưng từ lâu Nhà thơ đã định cư ở nước ngoài để làm rạng danh đất nước Ba Lan. Đây chẳng những là một nhà thơ Lớn, mà còn là một Nhà thơ có nhiều độc giả, tiếng tăm của ông lừng lẫy ít ra ở hai lục địa. Và hôm nay Agnieszka sẽ được tận mắt nhìn thấy

Nhà thơ này - chỉ còn độ hai giờ đồng hồ nữa thôi là cuộc giao lưu bắt đầu. Cô nàng chạy vội về nhà. Mặc bộ váy đẹp nhất, lục tập thơ của Nhà thơ Lớn mà cô mền mọ, mền mọ đến nỗi cô đem cất tập thơ này trong hộp đựng giày, chứ không để trên giá sách, cho tập thơ vào túi xách, Agnieszka hy vọng hôm nay sẽ xin được chữ ký của Nhà thơ, và phần chân trong lòng như trước một cuộc hẹn hò, cô nàng vội vàng đi tới nhà văn hoá thành phố.

Đâu phải chỉ mình Agnieszka đọc được thông báo về cuộc gặp gỡ hôm nay. Người đến dự cuộc giao lưu đông đến nỗi, sảnh thiên thanh, nơi sẽ diễn ra cuộc giao lưu, chật ních người, không còn một chỗ trống, mặc dầu 15 phút nữa cuộc gặp gỡ mới bắt đầu. Sợ khách dự quá đông, ban tổ chức quyết định mở mấy cánh cửa từ lâu không mở, thông sang sảnh hồng bên cạnh, nối hai sảnh với nhau, để có chỗ rộng hơn chứa khách tham dự. Một sự tình cờ, sóng người tham dự đã đẩy Agnieszka tới gần chỗ có chiếc đàn dương cầm đặt trên bục cao, cạnh đó là chiếc ghế bành sang trọng, chỗ nhà thơ sẽ an tọa.

Agnieszka ngồi ghé vào bục cao, trống ngực đánh thành thịch, đợi Nhà thơ. Cô biết rằng, chẳng khó khăn gì trong việc nhận mặt Nhà thơ Lớn, khi nhà thơ xuất hiện ở cửa, vì Agnieszka biết rõ mặt ông qua các tấm ảnh. Trong ảnh, đôi mắt sâu và thông tuệ của Nhà thơ nhìn cô nàng một cách nhân từ, khích lệ cô nàng tiếp tục cố gắng. Bởi vì Agnieszka cũng làm thơ. Cô làm thơ từ mấy năm nay, có lẽ từ khi lần đầu tiên cô tiếp xúc với các thi phẩm của Nhà thơ, những thi phẩm làm rung động cõi lòng cô nàng. Agnieszka làm thơ và cẩn thận xếp thơ của mình vào các hộp đựng giày, ở đó ngoài 38 bài thơ đã sáng tác và tập thơ được cô nàng mền mọ của Nhà thơ Lớn, còn có những con ốc sên từ biển Địa Trung Hải mang về, nơi cô nàng đã tới cùng với bạn gái của mình trong kỳ nghỉ hè gần đây nhất, cánh cửa bông hồng mà người yêu đầu đời của cô nàng đã tặng, và bức thư của một người đàn ông quen cô nàng trong một kỳ nghỉ hè khác, người đã nhanh chóng quên cô nàng. Thơ của Agnieszka mọc ra từ những sự kiện đó - từ mối tình đầu với một chàng trai, từ những kỳ nghỉ hè ở nước ngoài và cuộc phiêu lưu với người đàn ông chỉ gửi cho cô nàng đọc một bức thư. Chẳng còn gì quan trọng hơn nữa trong cuộc sống của Agnieszka, được phân định bởi công việc ở công sở và việc ngày ngày đi dạo trong công viên cùng chú chó. Nhưng Agnieszka vẫn có linh tính, rồi sẽ có biến cố, cô nàng định ninh, số phận sẽ mang tới cho cô nàng một cái gì đó, nếu không thì cô biết làm thơ về cái gì được nào? Và số phận đã phái tới đây cho cô một Nhà thơ Lớn. Đến chậm 30 phút, nhà

thơ bước vào sảnh thiên thanh, ngự bên cạnh chiếc đàn dương cầm, gần Agnieszka đến nỗi chỉ chút xíu nữa thôi là chân của Nhà thơ đụng vào chân cô nàng. Công chúng vỗ tay hoan hô nhà thơ, còn Agnieszka vỗ tay nhiệt thành đến nỗi nhà thơ nhìn vào cô nàng và trong giây lát dùng cái nhìn của mình trên gương mặt nhiệt thành của cô gái. Khi Nhà thơ Lớn đọc thơ mình, ông cảm nhận cái nhìn nồng cháy từ đôi mắt của cô gái. Agnieszka say sưa ngắm nhà thơ, lắng nghe giọng đọc thơ của ông, đến nỗi cô nàng quên hết mọi thứ trên đời - quên sảnh thiên thanh, quên sảnh hồng, quên cử tọa chung quanh mình. Chỉ còn lại mỗi Nhà thơ và cô nàng, cùng thơ của ông, những vần thơ mà Agnieszka định ninh trong bụng, ông đọc chỉ để cho một mình cô nàng nghe thôi.

Trước khi cô nàng xúc động nghe đọc thơ, Nhà thơ Lớn ký sách của mình cho đám đông chen chúc nhau vây quanh cô nàng. Agnieszka tay cầm tập thơ xếp hàng đứng đợi, sau chót, khi cô nàng đã đứng ngay trước mặt Nhà thơ thì trong phòng chỉ còn lại một số ít người. Nhà thơ cầm lấy tập thơ từ tay cô nàng và hỏi tên. - Agnieszka, - cô nàng đáp, nhà thơ nói: tên đẹp, đoạn viết lời đề tặng vào tập thơ: “Tặng Agnieszka mà tôi đã đọc thơ tôi cho nghe” và dưới ký tên Nhà thơ Lớn.

- Em biết, ông đọc thơ cho em nghe, - Agnieszka nói vậy khi Nhà thơ trả lại tập thơ cho cô nàng. - Em mến mộ thơ ông và... của ông.

Cho đến bây giờ Agnieszka cũng chẳng biết, chuyện gì đã xảy ra mà cô nàng lại được như vậy. Phải chăng là nhờ chất adrenalina mà dưới tác động của ánh mắt của Nhà thơ, tuyến thượng thận của cô nàng đã tiết ra một lượng cực lớn, và như đã biết, tăng thêm can đảm cho cô nàng. Cuối cùng, Agnieszka đa tạ Nhà thơ và khi định bước ra về thì bất thành linh Nhà thơ, chẳng biết do sự kích thích hay sự đồng đánh bất thần được giải phóng dưới sự tác động của ánh mắt đầy mến mộ của cô nàng, Nhà thơ đã dùng tay ra hiệu cho cô gái hãy đứng đợi mình dưới chân tường. Sau này, một thời gian dài Agnieszka cứ nghĩ, sao lại có chuyện, chỉ bằng một cử chỉ thôi mà truyền đạt một cách rõ ràng và dứt khoát rằng, cô nàng hãy đợi Nhà thơ, và sao lại có chuyện, cô nàng, Agnieszka, hiểu tường tận cử chỉ này, cử chỉ mà cô nàng không tài nào bắt chước nổi. Chắc ở đây phải có sức mạnh bí ẩn, cho phép người ta hiểu không cần lời và chỉ trong một cử chỉ thôi mà chứa đựng biết bao thông tin phức tạp. Agnieszka nghĩ bụng, một cách truyền đạt theo linh tính và siêu hình mà chỉ có các nhà thơ mới biết đã được thực thi. Và mặc dầu thoạt tiên cô nàng không có một chút nghi ngại nào là cô nàng đã đọc từ

thông báo nọ, và mặc dầu cô nàng đỉnh ninh, đúng là mình được gọi đích danh, nhưng cô nàng vẫn phải đợi mười lăm phút dưới chân tường và lắng nghe, Nhà thơ đã hỏi tên của các cô gái mến mộ Nhà thơ như thế nào, ông đã trò chuyện, vui đùa với họ và kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của họ ra sao, Agnieszka bắt đầu lo ngại, có đúng là Nhà thơ đã ra hiệu bảo cô nàng đợi ông hay không. Hay đó chỉ là sản phẩm của sự khát khao của cô nàng, hay là cô nàng đã hiểu quá đáng một cử chỉ chia tay thông thường, cử chỉ không có nghĩa gì hơn, ngoài hai chữ “tạm biệt”, một thuật ngữ không xác định về thời gian và không cụ thể về không gian. Thế nhưng khi rút cuộc Nhà thơ chia tay với những bạn đọc cuối cùng và những người trong ban tổ chức, cho vào ví số tiền bồi dưỡng sau cuộc giao lưu, cầm trên tay bó hoa và bước lại chỗ cô gái, thì Agnieszka lại chắc như đinh đóng cột, rằng đúng là Nhà thơ đã muốn cô nàng đợi ông thật.

- Thế nào, cô gái Agnieszko [1]. Nhà thơ khai mào, và hôn nhẹ vào má cô nàng, còn Agnieszka cảm nhận một mùi thơm mà lâu nay cô nàng chưa bao giờ biết. Đó là một loại mùi thơm tuyệt diệu mà cả người yêu đầu đời của cô nàng lẫn người đàn ông đã chóng vánh quên cô nàng ngay sau kỳ nghỉ hè đều không có. Agnieszka nghĩ bụng, chỉ các Nhà thơ Lớn mới toả ra mùi thơm tuyệt diệu như thế này mà thôi, vì làm sao cô nàng biết được, đó chẳng qua là loại nước hoa mới xịn nhãn hiệu Paco Rabane. - Chúng mình đi đâu bây giờ được đây! - Nhà thơ lớn hỏi nốt, còn hai chân Agnieszka như bị khuy xuống. Lạy Chúa tôi! Không bao giờ cô nàng lại nghĩ - cho dù Nhà thơ đang nhìn cô gái, nhìn Agnieszka này, cô gái đã làm thơ và cất thơ vào các hộp đựng giày- ông Nhà thơ muốn đi đâu đó cùng với cô nàng!

- Hay là chúng ta đi uống bia chẳng? Agnieszka chẳng biết nghĩ gì khác, cô nàng đã từng đi uống bia với người yêu đầu đời của mình và với người đàn ông trong kỳ nghỉ hè, bia luôn luôn mang lại can đảm cho cô nàng.

- Đi uống bia? - Nhà thơ Lớn ngạc nhiên. Bản thân ông chưa bao giờ uống bia, ông toàn uống cô nhắc hoặc whisky, có điều, các nhà thơ, thậm chí các nhà thơ lớn, không bao giờ bỏ qua cửa lạ, ông cười và đồng ý ngay.

- Thế thì chúng ta đi uống bia ở đâu bây giờ đây? - Nhà thơ hỏi, tại vì họ đang đứng trước cửa nhà văn hoá, Nhà thơ vẫy tay, gọi chiếc tắc xi đang chạy qua.

- Hay là ta đến "Marilyn"? - Agnieszka biết không được nhiều chỗ, nơi có thể uống bia thoải mái. Cô nàng đã đến quán bia “Marilyn” cùng với người yêu đầu đời của mình và cô

nàng biết rằng ở đó cực kỳ thoải mái.

- Cô gái ơi, “Marilyn” là cái gì vậy? - Nhà thơ Lớn, người toàn uống thứ rượu cô nhắc và whisky của mình trong các khách sạn thượng hạng, càng lúc càng rất vui.

- Một cái quán, cách đây không xa, hay lắm.

- Nếu hay lắm thì chúng mình đi thôi, - ông hất hàm về phía anh chàng lái xe, người chẳng lạ gì cái tên “Marilyn”, và anh ta phóng xe đi ngay, không cần giải thích dài dòng. Tại “Marilyn” rất khó tìm bàn còn chỗ trống. Họ ngồi trong góc, dưới chân tường, từ đó Nhà thơ có thể quan sát cả phòng. Đã lâu lắm rồi Nhà thơ không lui tới những chỗ không một ai biết ông, nơi ông có thể ngồi yên, không bị các phóng viên nhiếp ảnh quấy rầy. Mặc dầu ông ưa ánh đèn pha hầu như luôn luôn đồng hành với ông ở quốc nội, nhưng rõ ràng ông lấy làm mừng khi ông ngắm đôi mắt nồng cháy của Agnieszka mà không có ai nhòm thấy. Còn Agnieszka, sau hai vại bia được gia cường adrenalina, trước sự hiện diện của Nhà thơ Lớn, cảm thấy khá thoải mái, tựa hồ là chuyện bình thường, khi cô nàng, Agnieszka, đang ngồi uống bia với người đã làm rạng danh Ba Lan ra trên toàn thế giới, chí ít là trên hai lục địa. Nhà thơ hỏi cô nàng đủ thứ chuyện, còn cô nàng kể cho Nhà thơ nghe về người yêu đầu đời của mình, về người đàn ông quen biết hồi nghi hê, người đã quên cô nàng, về các hộp đựng giày, nơi cô nàng đã cất giữ tập thơ của Nhà thơ và thơ của chính mình. Cô nàng kể cho Nhà thơ nghe về các ước mơ của mình - bởi còn có ai khác ngoài Nhà thơ Lớn hiểu được, cái gì đang xảy ra trong tâm hồn cô gái, tâm hồn đang khẩn cầu, có lẽ chỉ do tình cờ, giữa công việc tại văn phòng và các cuộc dạo chơi với chú chó trong công viên. Nhà thơ trùi mền nhìn cô gái, nhìn đôi mắt loé lên hưng phấn, vui vẻ lắng nghe những câu chuyện nho nhỏ của cô nàng, cuối cùng ông đưa cô nàng về nhà, tiễn cô nàng vào đến tận cửa.

- Anh có vào nhà một tí không ? - Agnieszka, người hôm qua còn chưa dám ao ước được uống bia cùng với Nhà thơ, hỏi, còn bây giờ thậm chí cô nàng nghĩ, Nhà thơ Lớn vào nhà mình là chuyện hoàn toàn tự nhiên.

- Sao lại không? - Nhà thơ, người tới nay không có chương trình gì cả, nghĩ bụng và cùng Agnieszka bước vào nhà.

- Em làm gì đó uống đi, - Nhà thơ nói, ông cố tình ngồi thật xa con chó đang sủa về phía ông. Agnieszka chạy vào bếp, để pha trà, cô nàng mừng hết nỗi vì có thể làm một cái gì đó cho Nhà thơ Lớn. Người mà Agnieszka có thể vui mừng trao tặng tất cả những gì

mình có, những cánh hồng cất giữ trong hộp đựng giày, những con ốc sên biển Địa Trung Hải, căn hộ này, căn hộ mà cô nàng đã ở cả đời, nghĩa là tuốt tuột mọi thứ, trừ con chó, bởi Nhà thơ Lớn cần chó mà làm gì, con chó chỉ yêu mỗi cô nàng, yêu Agnieszka, còn nó cứ gằm gừ với Nhà thơ. Lúc quay lại với tách trà, Agnieszka ngồi đối diện với Nhà thơ, say sưa ngắm ông.

- Đưa thơ của em đây anh xem nào, - Nhà thơ phá vỡ im lặng, Ông làm cô nàng phát hoảng. Vì mặc dầu từ đáy lòng mình Agnieszka rất muốn Nhà thơ đọc thơ mình, nhưng đồng thời cô nàng lại sợ đưa thơ mình cho ông xem, vì nhỡ ra ông không thích thì sao? Nhà thơ nhận ra sự phân vân của cô nàng.

- Không sao đâu, em mà cho anh xem thơ của em, một khi chúng mình hiểu nhau hơn, - Nhà thơ nói, mở ra trước mắt Agnieszka tiền đề, cô nàng có cơ hội hiểu sâu hơn về Nhà thơ Lớn, điều cô nàng đã ao ước bao năm trời, và cho đến tận chiều nay vẫn hoàn toàn không thực tế chút nào.

- Có đúng là chúng mình hiểu nhau hơn không? - cô nàng hỏi, không dám tin, nhìn ông bằng đôi mắt ấp đầy thi ca.

- Nhất định rồi, - Nhà thơ trả lời, kéo cô gái vào người mình, hôn cô nàng đang nhắm nghiền hai mắt. Bia và adrenalina lại cho tín hiệu về sự hiện hữu của mình và Agnieszka đã có lời thỉnh cầu cực kỳ quả cảm:

- Anh hôn vào môi em đi, để em làm bài thơ về nụ hôn của Nhà thơ Lớn.

Cô nàng chẳng thể nói thêm được gì nữa, vì Nhà thơ đã bịt miệng cô nàng bằng môi mình mất rồi, nhanh như chớp Nhà thơ lôi bao cao su trong túi ra.

Khi đã xong xuôi mọi chuyện, Nhà thơ mặc vội quần áo để ra về, phủi sạch lông chó dính vào áo len, Nhà thơ nói:

- Cho anh số điện thoại đi, ngày mai anh sẽ gọi cho em.

Nhà thơ không nói, mấy giờ sẽ gọi điện, cho nên để cho chắc ăn, ngày hôm sau Agnieszka không đi làm. Rất tiếc Nhà thơ không gọi. Sau ba ngày cứ ngồi nhìn chăm chăm vào chiếc máy điện thoại cố tình lặng im, Agnieszka mất hết mọi hy vọng. Và đúng lúc đó Nhà thơ gọi, để nói với cô nàng, rằng dù ông rất muốn, nhưng không thể gặp cô nàng được. Vì ngày mai ông đi nước ngoài, còn hôm nay phải đi dự lễ ra mắt một bộ phim và Nhà thơ sẵn lòng mang cô nàng cùng đi, nếu như không có chuyện, giấy mời chỉ dành cho một người.

Agnieszka không nghĩ ngợi lâu. Cô nàng tìm trong báo thông tin về lễ ra mắt này, lại mặc bộ váy đẹp nhất của mình và lao thẳng tới rạp chiếu bóng. Từ xa cô nàng đã nhìn thấy toàn những nhân vật tai to mặt lớn, tay cầm giấy mời, đang đứng vòng trong vòng ngoài trước cửa rạp. Tuy nhiên chẳng thấy nhà thơ đâu cả. Agnieszka hoà vào đám đông, cho dù không có giấy mời, còn bộ váy đẹp nhất của cô nàng cho cô ta cảm giác, không còn đẹp như khi ở nhà, nhưng có gì đó trong đôi mắt cháy bỏng của cô nàng đã thuyết phục các nhân viên gác cửa rằng, cô nàng nhất thiết phải được vào rạp. Không hề cản ngăn, người ta đã cho cô nàng vào. Lúc đọc diễn văn cô nàng đứng ở cuối rạp, đảo mắt quan sát tất cả các hàng ghế. Rốt cuộc cô nàng nhìn thấy Nhà thơ, nhưng đèn phụt tắt. Agnieszka chẳng nhớ được gì về bộ phim đã xem. Cô nàng nghĩ bụng, rồi hai người sẽ lại gặp nhau thôi. Cuối cùng đèn bật sáng, nhưng trước khi Agnieszka len tới được hàng ghế của Nhà thơ, thì ông đã đi sang sảnh tiệc. Khi cô nàng lọt được vào đó thì thấy, Nhà thơ đang đứng, vây quanh ông là một tốp đàn bà, trong đó có một người đích thị là diễn viên đóng vai chính trong bộ phim vừa chiếu. Chạy quanh họ là một số phóng viên đang chụp ảnh. Agnieszka đứng dưới chân tường, kiên trì chờ đợi giây phút khi Nhà thơ Lớn chỉ có một mình. Tuy nhiên giây phút đó đã không tới. Nhà thơ cùng nữ diễn viên đóng vai chính đi tới trò chuyện với hết nhóm người này đến nhóm người khác, trao đổi ý kiến và lúc lúc lại đứng cho người khác được chụp ảnh với mình. Agnieszka cố đưa mắt gọi nhà thơ, rốt cuộc cô nàng đã thành công. Nhà thơ nhìn cô nàng, nhưng không có biểu hiện gì chứng tỏ ông nhận ra cô. Đứng dưới chân tường, trong bộ váy không được đẹp như mình muốn, Agnieszka cảm thấy mình buồn cười, tuy vậy, nhớ lời Nhà thơ, người rõ ràng đã nói rằng, ông muốn tìm hiểu cô nàng kỹ càng hơn, Agnieszka quyết định ráng chịu tình cảnh này, cô nàng uống vang sau uống bia, vì làm vậy sẽ có thêm can đảm. Lúc này Nhà thơ tiếp tục làm mẫu cho những bức ảnh khác, khi hầu như vị thực khách nào cũng muốn có một tấm ảnh chụp chung vừa với Nhà thơ Lớn, người đã làm rạng danh đất nước Ba Lan chỉ ít trên hai lục địa, vừa với nữ diễn viên đóng vai chính trong bộ phim vừa trình chiếu. Sau chót, khi nữ diễn viên đi vào nhà vệ sinh, thì Nhà thơ mới tiến lại chỗ Agnieszka.

- Cô em làm gì ở đây vậy? - Nhà thơ hỏi, trong giọng nói của ông không có nổi mừng mà Agnieszka mong đợi.

- Em đến dự lễ ra mắt bộ phim, - cô nàng nói, chẳng biết Nhà thơ có nghe thấy, bởi đúng lúc này nữ diễn viên đóng vai chính trong bộ phim khác bước ra đại sảnh và Nhà thơ

nhANH chóng đi về phía nữ tài tử điện ảnh này.

Agnieszka uống bia, nổi bực tăng nhanh trong con tim cô gái. Biết bao ước vọng đã được cô nàng hun đúc trong ba ngày đợi chờ điện thoại, thế mà bây giờ mọi thứ đang tan thành mây khói ngay trước mắt cô nàng, bởi Nhà thơ không có thời gian cho cô gái, liên tục đứng làm mẫu cho người ta chụp ảnh. Bao gan nờ uống bia, Agnieszka bước lại chỗ Nhà thơ và hỏi không được lịch sự cho lắm:

- Người ta có trả tiền cho anh về khoản này hay không?

- Khoản gì cơ? - bây giờ Nhà thơ hỏi.

- Về khoản, mỗi người đều có thể chụp ảnh chung với anh, như chụp với gấu, -

Agnieszka nói và vội bỏ đi, cố tình không nghe hai từ “cút đi” thốt ra từ miệng Nhà thơ ở phút chót.

Ngày hôm sau, sáng sớm, Agnieszka không còn nhớ những lời nói phút chót của nhà thơ nữa, bởi nhớ để mà làm gì, khi những lời nói đó không thích hợp chút nào với hình ảnh Nhà thơ trong con tim của cô nàng. Buổi tối, ngồi bên chiếc bàn nhỏ, Agnieszka đã làm được một bài thơ hay về nụ hôn của Nhà thơ Lớn, nụ hôn thức tỉnh những ước mơ, sau đó cô nàng đem cất thơ vào hộp đựng giày, nơi ngoài những cánh hoa hồng, những con ốc sên, những bài thơ đầu tiên của cô nàng về người người yêu đầu đời và về người đàn ông đã nhanh chóng quên cô nàng, có tập thơ của Nhà thơ Lớn với lời đề tặng; “Tặng Agnieszka mà tôi đã đọc thơ tôi cho nghe”. Lời đề tặng có ký họ tên của Nhà thơ Lớn này từ nay có bốn phận nhắc cô gái rằng, có khi mơ được, ước thấy.

Lê Bá Thự dịch

* Truyện dịch hay nhất trên tạp chí Văn nghệ Quân đội năm 2008, được nhận tặng thưởng của tạp chí này.

Chú thích:

[1] Tên gọi thân mật của Agnieszka (ND).

Hanna samson

Vợ chưa cưới chủ nhật

Dịch giả: Lê Bá Thự

Hanna Samson là nữ nhà văn, nhà báo, nhà tâm lý học Ba Lan. Các tác phẩm chính: “Bẫy bướm”, “Mẹ ơi, con lạnh lắm”, “7 tội chống lại tình yêu”, “7 truyện tình và một truyện khác”, “Hoà bình nữ - nam vì danh dự của tộc trưởng”, “Tình yêu hồi phục”, “Chiến tranh nữ - nam và chống thế giới”. “Lòng thiết tha. Những chuyện lòng gạt”. Tiểu thuyết và truyện ngắn của Hanna Samson thường viết về đề tài tình yêu và tình dục, về cuộc sống vợ chồng, về cuộc sống gia đình và thân phận của người phụ nữ. Đó là những tác phẩm đậm tính nữ quyền, viết khá bạo tay, hay “gây sự” với công luận, dám nhìn thẳng vào sự thật, dù đó là sự thật phũ phàng, nhiều khám phá, cuộc sống nội tâm của các nhân vật vô cùng phong phú, đa chiều, văn phong, bút pháp độc đáo. Dưới đây chúng tôi xin hân hạnh giới thiệu cùng bạn đọc truyện ngắn “Vợ chưa cưới chủ nhật”, rút từ tập truyện “7 truyện tình và một truyện khác” của bà.

* * *

Chẳng hiểu tại sao, nhưng ngay lập tức cô nàng nghĩ, với anh chàng này rồi cũng đến đứt gánh giữa đường mà thôi. Hồn nhiên một cách đáng sợ, cho nên cô nàng chẳng biết, vào đề như thế nào đây, bởi điều kiện không thuận lợi.

Hồi đó cô nàng làm việc tại công ty môi giới nhà đất, còn anh chàng đến đó để thuê nhà. Không phải thuê cho mình đâu, chỉ thuê cho anh bạn người Thụy Điển mà thôi. Anh bạn này không nói được tiếng Ba Lan, cho nên cuộc trao đổi diễn ra bằng tiếng Anh.

Sau này Kasia đã nhiều lần suy nghĩ, tại sao lại mê anh chàng này. Phải chăng là do trình độ tiếng Anh không chê vào đâu được của anh ta? Có lẽ đây không phải là điều quan trọng nhất. Khi phải nói, anh chàng bảnh trai, cho dù về cơ bản chẳng hợp gu cô nàng. Trên lý thuyết, cô nàng thích những chàng trai tóc vàng, lực lưỡng, còn anh chàng này tóc chỉ hơi nâu. Một Mêhicô - da ngăm đen, tóc đen, ria mép tía tót cẩn thận.

Gương mặt anh chàng có nét gì đó đến là dễ thương. Phải chăng cô nàng đã bắt gặp ở đó biểu hiện của điều khó xử? Mặc dầu không. Sau đó cô nàng lại cho rằng, anh chàng bị lúng túng, khi lúng túng anh ta cho cô nàng cảm giác, anh ta rất hiểu đời.

Và có lẽ vấn đề là ở đó. Hay là anh chàng đã khiến cô nàng liên tưởng tới người bố, một người đàn ông nèn tính, khéo chèo lái đời mình. Kasia nghĩ, đây là một chàng trai biết cách sống.

Anh ta đã giải quyết rất khéo việc thuê căn hộ này. Rất tiếc không phải giải quyết với cô nàng, mà với Ewa, bạn gái của cô nàng. Kasia ngồi bên cạnh, giả vờ đang làm gì đó, song lúc lúc lại liếc mắt nhìn về phía anh chàng.

Khi ra khỏi phòng anh chàng để lại cho Ewa tấm danh thiếp mà Kasia đã với tay cầm khi chỉ có một mình ở trong phòng. “Marek Koronacki, tiến sĩ xã hội học”. Kasia ghi vội địa chỉ, điện thoại, đoạn đặt tấm danh thiếp vào chỗ cũ, còn mảnh giấy nhét vào túi.

Bữa đó cô nàng lôi tấm danh thiếp ra xem đến mấy lần liền, đến nỗi cô ta thuộc lòng tất cả thông tin, kể cả số fax. Cho nên cô ta biết, có thể tìm anh chàng ở đâu, chỉ không biết tìm để làm gì mà thôi.

Nhưng cô nàng đã biết tìm để mà làm gì rồi. Để được ở với anh ta. Cô ta chỉ không biết duy nhất một điều, làm cách nào để được vậy mà thôi. Biết đâu ngày mai mình sẽ có cách, - nghĩ vậy, cô nàng bắt tay vào công việc.

Hồng hét rồi. Cô bạn cho kí hợp đồng thuê nhà ngay tại chỗ, tại căn hộ nọ. Ngay cả Kasia cũng không biết, anh chàng có mặt lúc ký hay không. Kasia không muốn hỏi, vì chẳng thân Ewa cho lắm, cho dù thỉnh thoảng hai người vẫn trò chuyện với nhau, chuyện này, chuyện nọ.

Nhưng không phải về anh chàng kia đâu. Kasia nghĩ, sau khi anh ta ra khỏi phòng, chắc Ewa sẽ nói câu gì đó đại loại: “Một anh bạn không tồi, cậu có thấy không?”, nhưng mà không, cô ta đã không nói vậy. Hay là anh chàng đã không gây ấn tượng đối với Ewa, bởi Ewa là một người tình mắn phúc. Khác hẳn với Kasia.

Kasia không phải là người tình mắn phúc, cũng không phải là người tình không mắn phúc. Một năm rưỡi đã qua kể từ khi chia tay với người chồng chưa cưới cuối cùng, cho đến ngày gặp Koronacki, một năm rưỡi rồi con tim của Kasia chưa hề rung động với bất kỳ ai.

Ngày hôm đó cô nàng tìm cách mang lại cho cuộc sống cô đơn của mình một ý nghĩa sâu sa hơn, với sự trợ giúp của cuốn cẩm nang “Cuộc đời đơn chiếc đẹp sao”, bởi toàn bộ ý nghĩa kia đã mất. Và Kasia không thể nghĩ gì khác được, ngoài việc, chấm dứt cuộc sống đơn cô với sự tham gia của tiến sĩ K.

Kasia nhớ giọng nói của anh ta, đôi mắt của anh ta, đôi mắt xanh tuyệt vời của anh chàng tóc đen. Cô ta nhớ chiếc áo len màu boóc đô của anh ta và cái cổ cồng nổi bật của chiếc áo sơ mi phớt hồng mặc bên trong. Cô ta nhớ chiếc quần và đôi tất màu boóc đô.

Có lẽ cô nàng gặp dịp. Anh chàng trau chuốt từng li. Có thể nói, anh ta rất cầu kỳ, cho dù Kasia không buột miệng nói ngay như vậy. Sau đó cô ta gọi ngầm trong đầu, “một gã cầu kỳ”, có lẽ lúc đầu điều này đã làm cho Kasia khó chịu, nhưng vẫn chưa bị gọi là cầu kỳ.

Anh ta khác những người đàn ông mà lâu nay Kasia từng quen biết. Các bạn trai của Kasia mặc quần Jin, áo len thun, sặc mùi mồ hôi và thuốc lá. Còn anh ta không hút thuốc.

Có lúc Ewa đã mời họ hút thuốc, người quen của anh ta hút, nhưng anh ta thì không. Anh ta bảo, tôi không hút thuốc. Cho nên người anh ta mới không sặc mùi thuốc lá, lúc đó Kasia chỉ cảm nhận mùi của một thứ nước hoa phi thường nào đó.

Không, anh ta không lạm dụng thứ nước hoa này, chỉ thoảng thoảng mùi thơm, được cái Kasia tinh mũi. Cho nên lúc đó Kasia đã cảm nhận mùi của anh ta, song vẫn chưa biết đó là tiến sĩ Koronacki, đã cảm nhận mùi nước hoa hảo hạng, hoàn toàn không phải loại Old

Spice'a, mà đó là một loại nước hoa của độc, loại nước hoa làm thức tỉnh các giác quan và trí tưởng tượng của con người.

Kasia nghĩ, quả là điều tuyệt diệu, khi anh ta khác những người bạn trai mà cô ta quen biết, những người cho đến nay cô ta chưa khám phá được gì hay ho cả. Nói chung, không thể tính chuyện lâu dài với họ được. Cho nên quả là hay khi anh này khác. Anh ta là kết tinh của chân tình, tin cậy, thực tế và quy củ.

Anh này thì nhất định phải tuyệt vời rồi, - Kasia nghĩ. Lúc nào cô ta cũng nghĩ về chuyện này. Càng ngày cô ta càng đinh ninh, anh chàng này chính là anh chàng cô ta đã chờ đợi, là nửa thứ hai của quả cam. Chỉ có điều cô ta không biết, liệu anh ta sẽ có nhận ra nửa thứ hai ở trong cô ta hay không, và cô ta không biết, làm thế nào để biết được điều này.

Thoạt tiên phải kiểm tra xem, có phải anh chàng đang còn độc thân. Trước khi xác minh chuyện này, một điều phi lý đã chặn tay cô nàng. Vì làm gì có chuyện một chàng trai như thế mà lại độc thân?

Anh ta đang giúp anh bạn nước ngoài với sự chân tình, tinh thần trách nhiệm, lòng nhiệt thành và sự chăm lo chu đáo mà anh ta đã thể hiện hay sao?

Nhất định từ nhiều năm nay anh ta đã làm cho chị Koronacka và hai đứa con ngoan sung sướng. Anh ta đi trượt tuyết, chơi bóng với ba mẹ con, giảng giải cho họ sự phụ thuộc của toán học.

Kasia hầu như chắc chắn, chẳng còn gì ở đó mà mong. Bằng đôi mắt của lòng mình cô ta đang chứng kiến một gia đình hạnh phúc, chứng kiến họ cùng nhau ăn uống, cùng nhau trò chuyện, cùng nhau cười đùa như thế nào.

Nói thật, cô ta còn nhìn thấy cả họ đang ngủ với nhau trên giường nữa cơ. Trên giường anh ta mới thật là tuyệt diệu. Nồng nàn, tinh tế, khéo léo, có cả ngàn kiểu cách. Nhìn thấy, Kasia sinh ghen tị, mỗi động tác anh nghĩ ra rất nhiều cách, còn cô vợ tiếp nhận những thứ đó như là điều hiển nhiên. Đó là chưa kể, cô vợ cũng chẳng kém cỏi gì.

Sau nhiều năm thực nghiệm, họ làm những thứ đó vừa cực kỳ thoải mái, vừa cực kỳ duyên dáng. Cuối cùng, họ ôm nhau ngủ, còn Kasia không tài nào ngủ được.

Kasia không ăn, bỏ việc, cô nàng không thể nghĩ gì khác ngoài tiến sĩ K. Hết giờ làm việc, ra khỏi công ty cô nàng mừng rỡ, anh chàng cũng đang đi về nhà.

Anh ta ngồi vào chiếc xe ô tô còn mới, dọc đường ghé mua vài thứ hàng hoá hoặc đi lấy quần áo ở hiệu giặt là, đi lấy nước giếng tự nhiên. Anh ta làm tất cả những việc đó khi

nghĩ về vợ và các con.

Sau giờ làm việc Kasia cũng đi mua sắm, xách nước lên tầng năm, chỉ có không đến hiệu giặt là, cô ta hầu như đã quên cửa hiệu này rồi. Còn họ thì sao? Họ vẫn mang quần áo đến đó. Chính anh chàng đã lo toan việc này, anh ta vốn là người sạch sẽ và trọng hình thức...

Thay vào đó chủ nhật nào cô vợ cũng làm bánh ngọt.

Sau chót, những đêm mất ngủ và đầu óc không thể tập trung buộc cô nàng phải hành động. Nhất là thể trạng của cô ta càng ngày càng dễ nhận ra đối với những người chung quanh.

- Cậu có chuyện gì đó phải không? - Một hôm Ewa hỏi vậy khi thấy công việc bê trễ, còn Kasia càng ngày càng xanh xao, gầy gò, lúc nào cũng mơ mơ màng màng.

Cho nên rốt cuộc cô nàng phải kiểm tra. Ai là người nhận điện thoại. Anh ta, vợ anh ta, hay con anh ta? Kasia phải biết được, ít ra là ngần ấy. Một tối nọ Kasia nhắc ông nghe và quay số mà cô ta đã thuộc lòng. Anh chàng nhận điện thoại.

- Tôi có thể nói chuyện với bà Koronacka được không ạ? - Kasia hỏi, sẵn sàng đặt ông nghe xuống bất kỳ lúc nào.

- Mẹ không ở đây, - anh chàng lấy làm ngạc nhiên trả lời.

- Không sao cả, chính em muốn gọi cho anh đây. Bằng mọi giá em phải gặp anh, trước khi em bị mất việc, - cô nàng năn nỉ.

- Nhầm máy rồi, - anh chàng nói.

- Anh Koronacki phải không?

- Cô nàng hỏi.

- Vâng, nhưng...

- Vậy thì không có chuyện nhầm lẫn đâu. Vợ anh có đang nghe chúng ta nói chuyện không đấy?

- Vợ nào cơ? Tôi không có vợ nào cả đâu! - anh chàng có phần bực mình.

- Thế vợ chưa cưới thì sao?

- Tôi không có vợ chưa cưới! Rốt cuộc xin chị cho biết, chị muốn gì nào!

Kasia giải thích rằng, cô nàng không thể quên anh chàng được, cho dù kể từ hôm đó đã hai tuần trôi qua. Anh chàng chỉ nhớ cô nàng lơ mơ, rõ ràng cô ta đã không để lại cho anh chàng một ấn tượng đáng kể nào. Cô nàng chớ nên ngạc nhiên về chuyện này, quả là rất hiếm khi có người nào đó thấy hết cô nàng ngay tức khắc.

Các cô gái ghen tị với cô nàng về phom người, mái tóc, làn da, còn cánh đàn ông cần có thời gian để tách bạch cô nàng. Hay tại cô nàng quá gầy để có thể hợp gu của họ? Hay là vú cô nàng quá nhỏ, hoặc đôi môi không được gọi cảm cho lắm?

Cô nàng đã tính, lần này sẽ phải khác, cô ta hi vọng rằng, anh chàng sẽ nhận ra nửa thứ hai trong người cô nàng, tiếc rằng anh chàng đã chẳng nhận ra.

Tuy nhiên, cô nàng vẫn hài lòng với diễn biến của cuộc trò chuyện. Cô nàng đã biết được, anh chàng ở một mình, không có vợ, không có vợ chưa cưới và sẵn lòng gặp cô nàng.

Thứ sáu và thứ bảy anh chàng bận, nhưng tối chủ nhật thì chẳng có vấn đề gì. Phía cô nàng chẳng có gì cản trở. Không chút do dự, cô ta đã hẹn gặp anh chàng.

Cuộc hẹn đầu tiên thật là tuyệt diệu. Họ dính nhau ngay từ đầu, sau mỗi li rượu họ càng thân tình hơn. Trước lúc nửa đêm họ đã biết về nhau rất nhiều.

Anh chàng đưa cô nàng về tận nhà, còn khi anh chàng định chia tay thì Kasia mời anh ghé vào nhà. Anh chàng lấy làm ngạc nhiên khi cô nàng ôm lấy mình.

Thường tới cuộc hẹn thứ ba thì anh chàng mới lên giường, và do anh ta chủ động. Ngay từ đầu toàn bộ tình huống này đã rất khó nhập vào đầu anh chàng. Việc cô nàng quá say đắm anh chàng khiến anh ta sinh nghi.

Cho nên ngay sau đêm đầu tiên anh chàng đã muốn bỏ Kasia, cho dù rất thoải mái, thế nhưng Kasia không muốn chia tay. Đối với cô nàng, câu chuyện này chỉ mới bắt đầu.

- Anh có cảm thấy, đây là định mệnh hay không? - cô nàng hỏi.

- Không. Anh cảm thấy đây là định mệnh, khi anh đang nhìn thấy một cô gái tóc vàng sung sức, - anh chàng trả lời, vuốt ve mái tóc đen của Kasia.

Cô nàng bật cười. Đúng như cô ta đã mừng tượng, Marek quả là một anh chàng thích đùa.

Ngày hôm sau cô nàng quá sung sướng và quá ngất ngây, đến nỗi không hề để ý tới chuyện anh chàng không gọi điện. Phải chiều tối ngày hôm sau cô nàng mới nhận ra rằng, anh chàng không hồi âm cho dù hai người đã có một đêm tuyệt diệu.

Cô nàng không hề nghĩ, biết đâu anh chàng không muốn gặp lại mình nữa, không thể có chuyện như vậy được. Nàng cảm thấy, nàng sẽ gắn bó với chàng mãi mãi, phải có một sự kiện nào đó thì anh chàng mới không gọi điện.

Hôm thứ ba, Kasia cảm ớn nghe, gọi điện đến cơ quan của anh chàng. Anh chàng lấy

làm mừng, anh ta không chủ động gọi được vì bận. Giọng nói của cô nàng nhắc anh chàng rằng, đêm vừa rồi tuyệt vời làm sao, cho nên anh chàng mới quyết định lại hẹn gặp, một khi cô nàng rất cần như vậy. Tối mấy hôm tới đây anh chàng bận, thế nhưng chủ nhật thì anh ta sẵn lòng ghé thăm cô nàng.

Các cuộc gặp gỡ tiếp theo củng cố thêm cảm nhận và niềm tin của cô nàng vào định mệnh. Anh chàng canh chừng mỗi khi đến với những cuộc hẹn hò này, còn sự hào hứng và sự đắm đuối thực sự của cô nàng, điều càng ngày càng bộc lộ, không cho phép anh chàng thoát khỏi vụ này. Cho nên anh ta đã quyết định xếp Kasia vào chương trình sinh hoạt hàng tuần vốn rất bận rộn của mình.

Các ngày thứ hai - trung tâm thể dục thể hình, các ngày thứ ba - Mariola, các ngày thứ tư - bóng quần, các ngày thứ năm - Nela, các ngày thứ sáu - trung tâm thể dục thể hình, các ngày thứ bảy - Beata.

Là người có đầu óc tổ chức, anh chàng sinh hoạt đúng theo kế hoạch, dự tính mỗi ngày làm những công việc khác nhau. Anh ta chỉ còn những buổi tối chủ nhật là rảnh rỗi.

Anh ta quyết định dành những buổi tối đó cho Kasia, người đương nhiên không hề biết Mariola, Beata và Nela. Cô nàng chỉ nghĩ đơn giản, Họ phải gặp nhau vào các ngày chủ nhật là vì Marek bận nhiệm vụ chuyên môn, còn anh chàng chẳng phủ nhận mà làm gì.

Một buổi tối thứ năm, cô nàng nhìn thấy anh chàng ở phía bên kia đường phố. Đang định gọi thì nom thấy, tay phải anh chàng đang đặt lên vai một cô gái. cô nàng chạy tới chỗ vạch sang đường, nhưng phải đợi đèn xanh, còn khi cô nàng sang được phía bên kia con phố, thì họ đã đứng tại bến xe buýt.

Cô nàng quyết định theo dõi họ, mặc dầu cánh tay anh chàng đang đặt trên vai cô gái đã bóp nát con tim của cô nàng. Họ bước lên xe buýt, họ nhìn nhau say đắm đến nỗi Kasia chẳng cần phải ẩn nấp mà làm gì.

Kasia ghen tị nhìn Nela, cô gái tóc vàng sung sức đang cười. Họ xuống bến xe cạnh nhà anh chàng, nơi Kasia đã ở chơi chỉ có một buổi tối. Đã rất muộn rồi, nhưng cô nàng vẫn kiên nhẫn đứng, nhìn lên cửa sổ, mặc dầu hai chân đã dính chặt xuống vỉa hè.

Khi đèn trong nhà anh chàng phụt tắt, cô nàng vẫn còn đợi thêm nửa giờ nữa, để khẳng định không có ai ra khỏi ngôi nhà cả, lúc đó cô nàng mới chịu đi về nhà.

Chủ nhật, anh chàng đến, mặt tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì sất. Kasia cũng chẳng nói chẳng rằng cho đến khi họ làm tình xong.

- Hôm nay là lần cuối cùng của chúng ta, - cô nàng thì thầm.

- Tại sao? - anh chàng ngạc nhiên hỏi.

- Vì chúng ta sẽ không bao giờ gặp nhau nữa.

- Em có người khác rồi chẳng?

- Không, anh mới có, - cô nàng đáp khi bị hỏi bất ngờ, cho dù cô ta không hề có ý định nói về chuyện này.

- Anh hả?

- Hôm thứ năm em nhìn thấy hai người đi ngoài phố.

- Đó là Nela, anh chỉ gặp cô ta vào các ngày thứ năm thôi, sự có mặt của cô ta không hề cản trở các ngày chủ nhật của chúng ta.

Kasia không tin như vậy, nhưng cô nàng hoàn toàn không muốn anh chàng biến khỏi cuộc đời của mình, cho nên cô ta quyết định cứ tin anh chàng.

Cuộc khủng hoảng tiếp theo đến, khi vào một ngày thứ ba cô nàng nhìn thấy anh chàng đi với Mariola. Anh chàng thông thả bước, đẹp trai, thoải mái, thỉnh thoảng anh chàng vẫn cùng Kasia thả bộ như vậy khi cô ả lôi được anh chàng đi xem phim.

Trên con phố màu xám, anh chàng nổi bật với chiếc khăn quàng cổ đẹp màu, rất hợp với chiếc áo khoác và đôi giày, còn đôi giày rất hợp với chiếc quần âu, chiếc quần âu rất hợp với áo sơ mi, thứ Kasia đã không còn có thể nhìn thấy được nữa, thế nhưng cô nàng vẫn đinh ninh là như vậy, khi chân bước theo theo sau hai người đang ôm nhau.

Một gã cầu kỳ, - lúc đó, lần đầu tiên cô nàng nghĩ như vậy. Nhìn họ, cô nàng ghen tị, đồng thời bụng bảo dạ, sẽ không bao giờ thêm nhìn mặt anh ta nữa. Chỉ có điều bây giờ thì chưa rời mắt khỏi anh ta được.

Cô nàng lại lao xe theo sau họ, lần này sang khu phố khác. Sau đó Kasia đi theo sau họ, cho đến khi họ biến vào một trong những ngôi nhà cao tầng.

- Chúng ta cắt đứt thôi! - cô nàng nói, khi anh chàng đến với cô nàng hôm chủ nhật.

- Tại sao? - anh chàng lại lấy làm ngạc nhiên.

- Hôm thứ ba em nhìn thấy anh đi với người đàn bà khác, em không muốn mình là một trong số nhiều người đàn bà.

- Em nghĩ xấu về anh chẳng? - anh chàng hỏi.

- Khi ở bên anh thì em thích, còn khi không có anh thì em mừng tởm, anh đang ở bên người đàn bà khác.

- Thế thì em hãy bỏ những ý nghĩ đó đi, chứ đừng bỏ anh!
- Nhưng em không thích chỉ được gặp anh vào các ngày chủ nhật! Em không thích chủ nhật, không bao giờ em thích chủ nhật cả. Em thích gặp anh vào các ngày thứ bảy, khi em muốn đi quán bia hoặc đến vũ trường.
- Để anh phải hỏi Beata cái đã, có thể cô ta sẽ đồng ý đổi ngày.
- Beata nào cơ? Anh có bao giờ nói với em về cô Beata nào đó đâu.
- Em đừng hỏi về cô ta nữa. Đó là cô gái, mà anh hẹn gặp vào các ngày thứ bảy.
- Thế các ngày thứ sáu, thứ tư, và thứ hai thì anh gặp ai? - trong giọng nói của Kasia vang lên những nốt nhạc loạn thần kinh.

Marek không thích trò chuyện bằng thứ giọng như vậy. Và cũng không có ý định giải thích. Mà giải thích cái gì cơ chứ. Anh ta là một chàng trai cẩn trọng, không hứa với cô nàng cái gì cả. Vì chiều cô nàng mà anh ta đã thay đổi kế hoạch hàng tuần của mình. Anh ta đã quen với kế hoạch này rồi, thế nhưng anh ta sẵn sàng đổi kế hoạch đó một lần nữa theo ý của cô nàng, nếu như Beata đồng ý kế hoạch này. Thế mà cô nàng vẫn tiếp tục không chịu hài lòng!

Anh chàng đang do dự, bác bỏ, hay chấp thuận kế hoạch hàng tuần chiều theo ý của cô nàng. Rốt cuộc anh chàng đã bác bỏ, để lại Kasia cùng trái tim nát tan.

May thay, anh chàng nọ, anh chàng mặc chiếc áo len rộng thùng thình đã hàn gắn lại được trái tim này. Thỉnh thoảng Kasia giặt chiếc áo len của anh ta. Trước khi nhúng vào nước, cô nàng áp chiếc áo vào mặt mình, xúc động hít lấy hít để mùi mồ hôi và mùi thuốc lá.

Hanna samson (Ba Lan)

Lê Bá Thụ (dịch)

Nguồn: <http://www.tienphong.vn/>
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 25 tháng 10 năm 2008